

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **P. Z.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Svojanovským
sídlem Dvorek 16, 798 57 Laškov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-515-5/ZR-2023, ve věci
zaměstnanecké karty,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobce a současně žalobci stanovil dle § 46e odst. 2 téhož zákona lhůtu k vycestování z území ČR. Zrušení zaměstnanecké karty odůvodnil žalovaný tím, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 8. 2022, č. j. 7 T 137/2022-35, který nabyl právní moci dne 17. 12. 2022, uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

2. Žalobce v žalobě namítal, že měl žalovaný zohlednit jeho trestní zchovalost ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, a dále posoudit povahu a okolnosti spáchaného činu. Pokud to má správní orgán činit při rozhodování o udělení víza, není důvod k tomu, aby tak neučinil při jeho rušení. Žalobce si je vědom svého provinění, šlo ale o ojedinělý exces vyvolaný ztrátou blízké osoby (kamaráda z dětství, který padl v boji). Na území ČR žijí manželka a děti žalobce, kteří zde získali pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny. Žalobce s nimi žije v obci Červenka a pečuje o ně. Na základě napadeného rozhodnutí by je měl opustit. Proto je napadené rozhodnutí nepřiměřené.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí. Nad jeho rámec uvedl, že žalobci byla od 17. 5. 2023 do 31. 3. 2024 poskytnuta dočasná ochrana za účelem sloučení rodiny. Žalobce tedy aktuálně pobývá na území ČR na základě řádného titulu. Výrok II. napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území ČR, proto nelze vykonat.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
5. Z § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 téhož zákona. Důvodem pro zrušení zaměstnanecké karty podle odst. 1 písm. a) posledně uvedeného ustanovení je, že *cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*. V řízení je nesporné, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Hypotéza vymezená předmětným ustanovením tedy byla naplněna a jiné okolnosti k naplnění této skutkové podstaty nejsou relevantní.
6. K argumentu žalobce, že měl žalovaný zohlednit jeho trestní zchovalost ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, je třeba uvést, že z předmětného ustanovení vyplývá, že za trestně zchovalého se považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Ve výpisu z evidence Rejstříku trestů, který žalovaný opatřil dne 10. 1. 2023 (tj. šlo o výpis, který nebyl v souladu s § 174 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v době rozhodování žalovaného starší 6 měsíců), se ale záznam o spáchání předmětného trestného činu žalobcem nachází. Není tak zřejmé, jakou pro žalobce pozitivní skutečnost měl žalovaný z uvedeného výpisu dovodit, neboť ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců žalobce trestně zchovalý není.
7. Měl-li žalobce na mysli, že měl žalovaný přihlídnout k jeho trestní zchovalosti ve smyslu bezúhonnosti předcházející předmětnému odsouzení, jakož i k povaze a okolnostem spáchaného trestného činu, pak žalovaný nepochybil, pokud tak neučinil. Tyto okolnosti zvažuje trestní soud při úvahách o druhu a výměře trestu, nikoli však žalovaný při posuzování, zda jsou splněny podmínky pro zrušení zaměstnanecké karty. V odst. 27 rozsudku ze dne 29. 5. 2023, č. j. 4 Azs 133/2023-38 (ve skutkově takřka shodné věci, tj. zrušení platnosti zaměstnanecké karty pro pravomocné odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky) Nejvyšší správní soud uvedl: *„Žalovaný při svém rozhodování nemohl zvažovat okolnosti spáchaného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost, povaha či stěžovatelova předchozí bezúhonnost. Stejně tak nemohl posuzovat pravděpodobnost stěžovatelova (proti)právního jednání v budoucnosti. Krajský soud*

správně potvrdil, že § 46e odst. 1 a 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví správnímu orgánu jednoznačnou povinnost rozhodnout určitým způsobem, jsou-li splněny podmínky uvedené v zákoně, přičemž odkázal na řadu judikátů Nejvyššího správního soudu.“ Tvzení uvedená žalobcem v žalobě o tom, že se jednalo v jeho případě o ojedinělý exces a že alkohol před jízdou, jíž předmětný čin spáchal, požil z důvodu, že psychicky nezvládl zprávu o úmrtí jeho kamaráda na Ukrajině, tudíž nemohla, ani pokud by byla prokázána, na správnosti závěru žalovaného o splnění podmínky § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce podle § 46e odst. 1 téhož zákona ničeho změnit.

8. Mezi důvody, pro které bylo žalobci zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu v podobě zaměstnanecké karty (nesplnění podmínky trestní zachovalosti), je třeba odlišovat kritéria, která mohou mít význam při zkoumání přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36). Žalobce označil v žalobě napadené rozhodnutí za nesprávné z důvodu tvrdosti, kterou jeho důsledky způsobí jeho rodině. K této otázce žalovaný v napadeném rozhodnutí předně správně uvedl, že neměl v posuzovaném případě povinnost posuzovat, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty z pohledu hledisek uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť zákon s jejich relevancí v § 37 odst. 1 a § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nepočítá, a tudíž jej zavazovala povinnost zabývat se přiměřeností dopadů do rodinného a soukromého života žalobce jen ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to v souladu s judikaturou jen tehdy, pokud by žalobce tvrdil a doložil, že v jeho případě existují nějaké nadstandardní okolnosti, k nimž by bylo v tomto ohledu nutné přihlédnout. Zdůraznil ale, že žalobce žádné konkrétní skutečnosti, jež by svědčily o tom, že při zrušení jeho zaměstnanecké karty dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neuvedl, a proto žalovaný vycházel pouze ze skutečností, které mu byly známy ze spisu. Zohlednil tedy, že žalobce má 31 let a je ženatý, nicméně dle cizineckého informačního systému na území ČR dlouhodobě nepobývá ani jeho manželka ani jejich případné děti, dlouhodobý pobyt zde mají jen jeho dva sourozenci a otec, sám žalobce pobývá na území ČR teprve od května 2018 a může do ČR přicestovat na základě bezvízového styku, resp. po svém osvědčení požádat o novou zaměstnaneckou kartu.
9. Uvedené závěry žalovaného zcela odpovídají judikatuře (viz k povinnosti hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí soukromého a rodinného života cizince v případech jako je tento např. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 Azs 97/2023-60, odst. 8 a judikatura tam uvedená) a obsahu správního spisu. Žalobce byl v řízení pasivní a k věci se nevyjádřil, ačkoliv byl o této možnosti informován přípisem žalovaného ze dne 10. 1. 2023 a 13. 2. 2023. Žalovaný proto vycházel pouze z jemu známých skutečností, a to k relativně krátké délce pobytu a zjištění, že manželka ani případné děti žalobce nežijí na území ČR, a tudíž dopad do rodinného života žalobce nepřiměřený nebude, obzvláště když má žalobce možnost za stanovených podmínek navštěvovat ČR na základě bezvízového režimu a napadené rozhodnutí mu neznemožňuje požádat po svém osvědčení o novou zaměstnaneckou kartu.
10. Ani v žalobě toho žalobce ke svým poměrům mnoho nesdělil. Uvedl pouze, že na území ČR žije jeho manželka a 2 děti, které by tak musel opustit, aniž však uvedl, odkdy se zde tito členové jeho rodiny zdržují a odkdy s nimi vede rodinný život.
11. Pro rozhodnutí soudu je rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve správním řízení, jak již soud výše uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

žalovaný zjistil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí (31. 3. 2023) zde manželka žalobce ani jeho děti nežili (srov. výpis z cizineckého informačního systému ze dne 10. 1. 2023). Přítomnost manželky žalobce na území ČR vyplývá až z výpisu z cizineckého informačního systému ze dne 12. 6. 2023. Z něj také vyplývá, že je žalobce hlášen k pobytu v obci Č., kde má se svou rodinou žít, až od 10. 5. 2023. Tedy až po vydání napadeného rozhodnutí. Rovněž až po vydání napadeného rozhodnutí bylo žalobci uděleno pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny (17. 5. 2023). Ke dni vydání napadeného rozhodnutí v řízení nebyla prokázána přítomnost manželky a dětí žalobce na území ČR a žalobce ani netvrdí, že by zde ke dni vydání napadeného rozhodnutí pobývali, resp. netvrdí, že by žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav.

12. Soudu pak není zřejmé, jaké konkrétní pro posouzení věci relevantní skutečnosti měly být prokázány potvrzením zaměstnavatele, které žalobce k žalobě připojil. Rozhodně není úkolem soudu, aby domýšlel skutečnosti, které by z provedeného důkazu mohly pro žalobce vyplynout. Žalobce je v žalobě povinen uvést jednotlivá tvrzení a označit důkazy k jejich prokázání. Nelze postupovat tak, že žalobce navrhne důkaz, aniž by přesně uvedl, co z něj má soud zjistit. Soud proto navržený důkaz neprovedl. Tvrzení, že by měl tento důkaz sloužit k vyvrácení závěru žalovaného o tom, že žalobce na území ČR rodinný život s jeho manželkou a dětmi v době vydání napadeného rozhodnutí nevedl, žaloba neobsahovala.
13. Jelikož nebylo prokázáno, že by ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobce na území ČR pečoval o manželku a děti, hodnotí soud námitku nepřiměřené tvrdosti rozhodnutí jako nedůvodnou. Nebyl totiž prokázán jakýkoliv zásah do rodinného či soukromého života žalobce, který by bylo možné poměřit s veřejným zájmem na tom, aby na území ČR nepobývali cizinci, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost.
14. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 2. srpna 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu